

af forbrugerne ved at fastsætte en række krav, som skal gælde alle former for kreditgivning;

visse kreditaftaler eller transaktioner bør på grund af deres særlige karakter helt eller delvis udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde;

medlemsstaterne bør have mulighed for i samråd med Kommissionen at undtage visse former for ikke-erhvervsmæssig kredit, der ydes på særlige vilkår, fra direktivets anvendelsesområde;

visse medlemsstaters praksis med hensyn til kreditaftaler, der bekræftes af en notar eller en dommer, er af en sådan art, at visse bestemmelser i dette direktiv er unødvendige i forbindelse med sådanne aftaler; medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at undtage sådanne aftaler fra disse bestemmelser;

kreditaftaler vedrørende meget store beløb vil ofte adskille sig fra almindelige forbrugerkreditaftaler; anvendelsen af dette direktivs bestemmelser på aftaler vedrørende meget små beløb vil kunne betyde unødvendige administrative byrder for forbrugerne såvel som for kreditgiverne; derfor bør aftaler, der ligger under eller over nærmere angivne grænsebeløb, udelukkes fra direktivets anvendelsesområde;

oplysninger om kreditomkostninger i reklamer eller i kreditgiverens eller kreditformidlerens forretningslokaler kan gøre det lettere for forbrugerne at sammenligne de forskellige tilbud;

forbrugerbeskyttelsen øges yderligere, når kreditaftaler udfærdiges skriftligt og indeholder et vist minimum af oplysninger om kontraktvilkårene;

i forbindelse med en kreditaftale med henblik på anskaffelse af løsøre skal medlemsstaterne

fastsætte, på hvilke betingelser løsøre kan tages tilbage, særlig hvis forbrugeren ikke har givet sit samtykke dertil; regnskabet mellem parterne skal ved tilbagetagelsen opgøres således, at denne ikke medfører nogen uberettiget berigelse;

forbrugerne bør have mulighed for at opfylde deres forpligtelser forud for forfaldstidspunktet; forbrugerne bør i så fald have ret til en rimelig reduktion af de samlede kreditomkostninger;

ved overdragelse af kreditors fordringer i henhold til en kreditaftale må forbrugers stilling ikke forringes;

de medlemsstater, som tillader forbrugerne at anvende vekslere, egenveksler eller checks i forbindelse med kreditaftaler, skal sikre, at forbrugerne er beskyttet på passende måde, når de således anvender sådanne dokumenter;

hvad angår løsøre eller tjenesteydelser, som forbrugeren har indgået aftale om at erhverve på kredit, skal forbrugeren, i det mindste under nedennævnte omstændigheder, kunne gøre retigheder gældende både overfor kreditgiveren ud over de almindelige aftalebestemte rettigheder og over for leverandøren af løsøre eller tjenesteydelserne; der er i denne forbindelse tale om omstændigheder, hvor der mellem kreditgiveren og leverandøren af varerne eller tjenesteydelserne allerede består en aftale, ifølge hvilken kredit til den pågældende leverandørs kunder med henblik på at give forbrugeren mulighed for at erhverve løsøre eller tjenesteydelser hos den pågældende leverandør alene stilles til rådighed af den pågældende kreditgiver.

ECUen er den, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 3180/78 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2626/84 ⁽²⁾; det står til en vis udstrækning medlemsstaterne frit at afrunde modværdien i national valuta af beløb, der i dette direktiv er anført i ECU; beløbene i dette direktiv bør med regelmæssige mellemrum og med henblik på eventuel ændring tages op til vurdering under hensyn til den økonomiske og valutariske udvikling i Fællesskabet;

(1) EFT nr. C 80 af 27.3. 1979, s. 4 og EFT nr. C 183 af 10.7. 1984, s. 4.

(2) EFT nr. C 242 af 12.9. 1983, s. 10.

(3) EFT nr. C 113 af 7.5. 1980, s. 22.

(4) EFT nr. C 92 af 25.4. 1975, s. 1 og EFT nr. C 133 af 3.6. 1981, s. 1.